

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 10.10.2006

Číslo: Ročník 16 (2006), Číslo 3

Sekce: Šumné knihovny

Název článku: Knihovníkem v Sobotce

Autor: Jan Janatka

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=725>

Knihovníkem v Sobotce

Jan Janatka

V roce 2000, ve svých pětadvaceti letech, jsem se shodou mnoha okolností přistěhoval do Sobotky, ale protože náš rod odtud pochází, nebylo pro mě městečko neznámé. Další shodou okolností jsem na civilní službu nastoupil do sobotecké knihovny. Bydlel jsem tehdy u rodičů, vybudoval si u nich podkrovní pokoj a o volných chvílích vyrážel podrobně objevovat Sobotku a její blízké i vzdálenější okolí. A ona mě chytla a už nepustila. Sobotka je totiž opravdu TA. Dá se k ní lehce vytvořit vztah jako k ženě. Totiž zamilovat se do ní.

To, že mi ráz města vyhovoval, a vědomí toho, že se vracím ke kořenům, vyústilo před rokem v rozhodnutí koupit zde dům a žít tu na trvalo.

Považoval jsem za dobré napsat úvodem něco ze své osobní historie, protože zmíněná fakta částečně ozřejmí to, proč jsem se přihlásil do výběrového řízení na místo knihovníka v Sobotce. A také jsem v tom viděl šanci, jak realizovat svoji představu o zaměstnání. Neměl jsem opravdu chuť směřovat opět někam do „kanclu“ a řešit věci, které mě vůbec nezajímají, nechat se ždímat v nějakém firemním, byť dobře placeném, kolektivu.

Jednoduše – objevila se zajímavá příležitost a byl bych hloupý, kdybych ji nevyužil. Ostatně moje humanitní vzdělání, praxe zmíněné civilní služby a práce v jičínské knihovně, která té sobotecké předcházela, to vše jako by k tomu směřovalo. Od začátku letošního roku jsem tedy knihovníkem.

Bylo mi jasné, že v tak feminizovaném povolání, jakým knihovnictví nesporně je, to budu dělat a vnímat jinak než kolegyně, které navíc většinou obor přímo studovaly. Takže bych měl zřejmě uvést, jak já chápu knihovnu a knihovnictví na malém městě – záměrně pomínu úlohu velkých a vědeckých knihoven.

Víme, že knihovnu dělá knihovník. Úžasné na tom je, že ve městech velikosti Sobotky to platí doslova, tj. jedna osoba se stará o vše - od nákupu knih a jejich katalogizaci a balení přes půjčování až po vytváření originální, osobité atmosféry knihovny. V podstatě ideální prostor pro uplatnění mého oblíbeného: „Jaký si to uděláš, takový to budeš mít“. Takže „jaký to chci mít“ ?

Mým záměrem je vytvořit z knihovny příjemný veřejný prostor, místo otevřené informací, kultury a zábavy. Přehledně nabízet pestrou paletu knih pro všechny věkové kategorie, rozšiřovat kvalitní naučnou literaturu a být schopen v ní najít požadovanou informaci či znát zdroj, odkud čerpat, a dotyčnému čtenáři maximálně vyhovět. Mimo to budu i nadále spolupracovat se základní školou. Především se chci ale zaměřit na lidi od patnácti do řekněme pětadvaceti, třiceti let a ty „přitáhnout“ do knihovny.

Osobně si myslím, že funkce knihovny – a opět především na malých městech - se bude postupně přesouvat od „půjčovny knížek“ směrem k multimediálnímu informačnímu a komunikačnímu prostoru. Všichni víme, jak za posledních deset let počítače a jejich napojení na internet změnily práci a status (nejen) knihoven. Takže mimo dnes již samozřejmé připojení k netu a kopírování tištěných materiálů vidím jako časté (a zpoplatněné) služby typu např. skenování dokumentů nebo možnost stažení fotografií z aparátu a jejich následné vypálení či vytištění. Časem

rozšířím služby i tímto směrem. Plánů tedy dost, pro začátek však bude stačit, když zařídím kvalitní webové stránky knihovny, s on-line katalogem a aktuálními informacemi.

To je kostra mé představy o tom, jak chci, aby fungovala sobotecká (a vlastně jakákoli) knihovna. No a tato kostra si přeje být obalena svalstvem, vybavena nejedním smyslem a fungujícími orgány. Čas a chuť na to mám.

Mimo tuto milou podstatu knihovnictví je tu ještě jedna věc, proč jsem si kývl na to, jít to dělat. Jako knihovník ve dvoutisícovém městečku mám snazší možnost a mnohem více příležitostí se podílet na kultuře a vytváření kulturního servisu města, než kdybych pracoval někde ve fabrice a denně dojížděl. V hospodě si často vyslechnu dost povzdechů nad pivem, že se tady nic neděje a jak to je v Sobotce zabité. Na to mám jen jedinou odpověď: „Jestliže tady chceš nějakou kulturu, nějakou zábavu, musíš si ji vytvořit. Je to sice dost těžký, ale zároveň dost svobodný. Každopádně to za pokus stojí. A já to chci zkusit.“

Sobotecká knihovna patří pod městské kulturní středisko, takže mimo základní knihovnické povinnosti můžu celkem snadno naplňovat i tu kulturní část podstaty knihovny. Šestým rokem se spolupodílím na organizování festivalu českého jazyka, řeči a literatury Šrámkova Sobotka, vyjma srpnového posvícenského jarmarku jediné to velké kulturní události ve městě v průběhu roku. A je to výborná zkušenost a skvělá zábava. Město týden žije spoustou akcí, a přestože vím, že nemůžu chtít zázraky, alespoň část té atmosféry bych rád rozprostřel i do zbytku roku. A možnosti tu jsou. Rekonstruuje se sál Solnice, jeden z nejstarších divadelních sálů na českém venkově, ideální prostor pro malá divadla, komorní hudební tělesa, promítání filmů. Knihovna má, díky mým předchůdkyním, silnou tradici v pořádání besed se spisovateli a herci. Jsou tu kontakty na zajímavé lidi. Pod knihovnou funguje dlouhá léta Galerie na schodech, kde vystavovalo mnoho dobrých a známých výtvarníků.

To všechno je velkou a zároveň radostnou výzvou. Je to samozřejmě i každodenní rutinní práce, shánění peněz, vyplňování grantů, občasná pocita marnosti. Ale baví mě to. Baví mě realizovat si své nápady. Nejsem ovšem naivní – vím o házení hrachu na stěnu i o boji s větrnými mlýny. Časem se ukáže, jak to všechno je.

Teď jsem rád soboteckým knihovníkem.

© 2000-2004 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz
· knihovna@svkhk.cz · studovna@svkhk.cz · <http://www.svkhk.cz>